

scheint er sich ausserordentlich viel Mühe gegeben zu haben; in einer einzigen Saison brachte er einmal 28 Novitäten auf die Bühne.¹¹⁾

Het repertoire, dat in die tijd op de planken werd gebracht, was voor het overgrote deel van buitenlandse oorsprong. De vertalingen van de stukken hadden over het algemeen een bedroevend peil. De vertalers waren vaak broodschrijvers, die slecht voor hun arbeid betaald werden en meestal geen goede opleiding genoten hadden. Veel acteurs deden vertaalwerk erbij, om hun inkomen aan te vullen. De letterlijke vertalingen maakten het de acteurs moeilijk nog enige natuurlijkheid in hun voordracht te leggen.

Het burgerlijk drama, de vaudeville en het melodrama waren de populaire genres. 'De treurspelen-in-verzen, vooral de Franse, waren grotendeels verdrongen door de sentimentele burgerlijke toneelspelen van Von Kotzebue, Iffland en nog veel slechtere Duitse schrijvers. Daarnaast waren er uiteraard ontelbare blijspelen en kluchten, die elkaar overtroffen in naïviteit en flauwiteit. Het betere, maar door het publiek minder gewaardeerde deel van het repertoire bestond uit enige werken van Shakespeare en Molière (beiden "bewerkt"), enkele stukken van Schiller en Lessing en de weinige treurspelen van Corneille en Voltaire.'¹²⁾

In 1818 werd Bingley ziek en kort daarna stierf hij. Zijn zoon, Willem Bingley, en schoonzoon, Jan Hendrik Hoedt, namen zijn privilege over en de commissarissen van de schouwburg werden 'gemagtigd om tot instandhouding van den Hollandschen Haagschen troep, wanneer het noodig zoude zijn, door opofferingen en bijdragen mede te werken'¹³⁾ door de vergadering van geïnteresseerden.

Deze geïnteresseerden waren de aandeelhouders, die in 1781 de schouwburg hadden gekocht. Zij vormden de Vereeniging van Geïnteresseerden in den Schouwburg. Uit hun midden kozen zij commissarissen, die voor het dagelijks beheer verantwoordelijk waren.

De aandeelhouders kwamen uit de welgestelde burgerij; het waren notabelen, als advocaten en notarissen, kooplieden en havenbaronnen. De schouwburg was geheel een zaak van particulier initiatief, maar financieel gezien niet bepaald een winstgevende onderneming.

Vooraf nadat Hoedt en Bingley de leiding over het Hollandse gezelschap hadden overgenomen gingen de zaken bergafwaarts. De aandacht van het publiek verminderde. Eén van de redenen zou